

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra To verdener (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "To verdener", i Hjortø, Knud: *To verdener*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2008, s. 125. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_18-shoot-idm140047357185504/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: To verdener

skal ske, men det vil aldrig komme, når jeg trænger mest til det.
Farvel, Niels; jeg skal ikke blive forkolet.

Han sad i den halvmørke dagligstue og ventede. Hun kom ikke. Det var rimeligt, at han gik ud og hentede hende, men han var bange for det møde. Enten havde hun sejret, og dær kom han med sine uvedkommende betænkeligheder; eller hun havde tabt, og så indfandt han sig som repræsentant for hverdagslivets sejrende plathed. Han frygtede hendes blik. Der er ingen, der sådan som ægtefolk kender hinandens øjne, og der er i alt fald en tid, hvor der ikke er plads til løgn i dem. Men der er også sandheder i en hustrus blik, som en mand helst undgår at læse.

Det blev mørkt, hun kunde umulig se at male længere; måske var hun blevet syg! Han tog sin hat og skyndte sig ud, men i det samme så han hende komme; han gik igen ind og satte sig.

Det varede længe, inden hun kom. Han hørte hende bære sine sager på lofter; derefter vaskede hun sig i køkkenet, og så var hun en stund i sovekammeret; han søgte at slutte sig til hendes stemning; efter lyden at dømme var hun meget behersket. Det hørtes så ligegyldigt, og dog var en sag af største vigtighed nu afgjort; han blev ganske kold af at sidde og lytte og gætte.

Så kom hun ind, men blev stående lige ved døren.

Kunde du se at male så længe?

Intet svar.

Så skulde vi vel ha noget at spise, sa han højt og ligegyldigt.

Hun var ude igen med et sæt og gav sig til at dække bord. Han kom ind i spisestuen med tændstikkerne.

Helga, begyndte han, kan du i dette øjeblik huske, lad os sige, et halvt år tilbage til en dag, da vi bestemte, at så godt, som det var den dag, skulde det altid blive ved at være? Jeg siger det ikke for at appellere til dine – følelser, men kan du huske noget sådant nu?

Ja.